Namítá-li odv. spis, že se město podle zásadního schváleného usnesení měst. zastupitelstva zavázalo i v budoucnosti poskytnouti měst. zaměstnancům služ. požitky podle zák. a nař. povždycky platných pro stát. zaměstnance, přehlíží, že tento závazek města je v rozporu s ustanovením § 7 zák. č. 233/1920 a nelze tudíž k němu přihlížeti.

Č. 5362.

Policejní řízení trestní. — Pozemková reforma (Slovensko): O instančním postupu v trestním řízení o nesplnění soupisové povinnosti podle § 9 vl. nař. 61/1920.

(Nález ze dne 9. února 1926 č. 2414).

Prejudikatura: Boh. 3330 adm.

Věc: Dr. Aladar W. v T. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran přípustnosti odvolání z trestního nálezu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Rozsudkem služného okresu l-ského z 6. dubna 1923 byl st-l uznán vinným přestupkem § 5 nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., jehož se dopustil tím, že nepředložil soupisu zabraného majetku pozemkového ve lhůtě uvedeným nařízením stanovené a byl dle § 9 uvedeného nařízení odsouzen k uzavření na dobu 15 dnů, kterýžto trest byl proměněn na pokutu 300 Kč. Z rozsudku odvolal se st-l co do výroku o vině a stpú co do výroku o trestu. Župní úřad ve Zvoleni rozsudkem z 29. prosince 1923, vyhověv odvolání st-lovu, výrok prvé stolice podle § 31 zák. čl. XL : 1879 zrušil a další trestní řízení zastavil. K rozsudku připojeno poučení, že další odvolání z něho je nepřípustné. Stpú však podal odvolání k ministru pro Slov., jenž nař. rozhodnutím rozsudek župního úřadu zrušil a nařídil, aby župní úřad vydal nový rozsudek opatřený správným poučením o opravných prostředcích. Výrok svůj odůvodnil ministr takto: »Župní úřad župy XVIII. v II. stupňovém rozsudku dal poučení o opravných prostředcích, že v této věci proti II. stupňovému rozsudku další odvolání je nepřípustné. Župní úřad svoje mylné poučení o opravných prostředcích zřejmě opíral o třetí odstavec § 9 nař. vlády č. 61/1920, který praví, že proti uloženému trestu přípustna jest stížnost k pol. úřadu II. stolice a že tento úřad o stížnosti rozhoduje s konečnou platností. Cit. odstavec však jen na případ uložení trestu obsahuje ustanovení o opravném prostředku, — o jiných případech se nezmiňuje, takže v případě takového rozsudku, který neobsahuje uložení trestu, zůstávají v platnosti všeobecné předpisy policejního přestupkového řízení č. 65.000/909 BM, které v § 177 proti I. stupňovému rozsudku připouštějí apelaci až ke třetí instanci. Mylné poučení o opravných prostředcích v předmětném případě způsobilo, že stpú nepodal včas a na správném místě odvolání; proto, aby se tato vada řízení napravila, zrušil jsem rozsudek župního úřadu župy XVIII. a tentýž jsem poukázal k vydání nového,

o opravných prostředcích správné poučení obsahujícího II. stupňového rozsudku.«

Stížnost do rozhodnutí toho k nss-u namítá, že rozhodnutím župan-ského úřadu byla trestní věc, o niž jde, vyřešena konečně, poněvadž slova »s konečnou platností« v 3tím odstavci § 9 uv. nařízení neponechávají pochybnosti o tom, že se vztahují jak k osvobozujícím tak k odsuzujícím rozsudkům.

Podle toho je na sporu toliko výklad ustanovení 3. odstavce § 9 nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. Ustanovení to zní: »proti uložení trestu přípustna jest stížnost k pol. úřadu druhé stolice do 14 dnů ode dne doručení nálezu o trestu. Úřad ten rozhoduje o stížnosti s konečnou platností.«

Uložiti trest lze jedině, byl-li kdo uznán vinným přestupkem, na nějž zákon trest ukládá. Jsou tedy podstatnými součástkami trestního rozsudku jednak výrok o vině, jednak výrok o trestu. Hledí-li se s tohoto hlediska k uvedenému ustanovení, nelze prvou větu 3. odstavce cit. § vykládati jinak, než že přípustna je stížnost k pol. úřadu druhé stolice do odsuzujícího rozsudku prvé stolice. Pak nelze však ani druhé větě odstavce toho rozuměti jinak, než že je konečný každý výrok, jímž pol. úřad druhé stolice přezkoumal odsuzující rozsudek I. stolice, ať již tímto výrokem II. stolice byl odsuzující výrok nižší stolice potvrzen nebo změněn tím, že byl obviněný obžaloby zproštěn.

Je tedy názor, vyslovený v nař. rozhodnutí, že se ustanovení 3. odstavce § 9. uv. nař. nevztahuje k případům, v nichž úřad II. stolice vynesl osvobozující rozsudek, zřejmě nesprávný.

Na tom nemění ničeho, že § 177 nař. býv. uh. ministra vnitra č. 65.000 z r. 1909 připouští apelaci až k třetí stolici, poněvadž postup instanční v trestních věcech, vztahujících se k soupisu zabraného majetku, byl upraven novější normou, t. j. právě vl. nařízením č. 61/20 a nepřicházejí proto ustanovení onoho nařízení býv. uh. min. vnitra v těchto věcech vůbec v úvahu. (Srovnej nález Boh. 3330 adm.).

Slušelo tedy nař. rozhodnutí pro mylný právní názor zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5363.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em. — (Slovensko): I. Omezení instančního postupu ve smyslu §§ 2 a 3 zák. čl. XX : 1901 neplatí vzhledem k § 12 téhož zák. článku za platnosti zákona o nss č. 3/1918 na případy, v nichž je přípustna stížnost na nss. — II. Ve věcech postrku končí proto instanční postup teprve u min. vnitra.

(Nález ze dne 9. února 1926 č. 2415).

Prejudikatura: Boh. 3261 adm.

Věc: Ondřej P. v H. proti župnímu úřadu v Nitře stran postrku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.